

[Ole Henriksen]

ver det heller ikke. Jeg tror, at selv under mere normale omstændigheder bliver det ikke taget i anvendelse. Men hvis ikke truslen om, at dette våben kan blive trukket frem i en situation, er til stede, har man trukket tænderne ud på dansk fagbevægelse, og dermed har man overflødiggjort en stor del af den slagkraft, der skal ligge i dansk fagbevægelse. Dermed har man også medvirket til en begyndende overflødiggørelse, til at der bliver uro på bagsmækken i overført betydning, og vi føler altså ikke, at vi har været med i det spil.

Der var også nogle bemærkninger om funktionærer og tjenestemænd. Jeg skal ikke deltage i det enorme slagsmål, der er mellem en række borgerlige partier om paterniteten til tjenestemænd og funktionærer, men bare sige, at tjenestemændene og funktionærerne er vel de grupper, som i de forløbne 2 år har været hårdest ramt af indkomspolitikken, navnlig fordi man har en arbejdsgiver, som, hvad skal man sige, har anden myndighed end bare lige at forhandle, og i hvert fald tjenestemændenes mulighed for at konflikte sig ud af en situation er ikke til stede. Det gør altså, at man helt klart har måttet holde sig inden for den 6 pct.s ramme, som blev lagt i 1976.

Lad det være med funktionærer og tjenestemænd. Jeg sagde i min ordførertale, at det er klart, at den gruppe er på vej ind i en situation, som måske er mere fortvivlet end den, fagbevægelsen på det private arbejdsmarked befinder sig i, meget mere fortvivlet og fastlåst. Det synes jeg man må have for øje, og så kunne man måske nok tage det lidt mere roligt fra de borgerlige partier, som jo har været med til at bringe funktionærer og tjenestemænd ind i den situation, de er anbragt i lige netop nu. Her kommer man og skal have flere procenter i dyrtidsdækning osv. Det er udmærket, men hele jammeren heroppefra går simpelt hen ud på, at man nu kommer og smider redningsbæltet ud, efter at man selv har smidt offeret i vandet for mere end 2 eller 3 eller 4 år siden.

Til statsministeren har jeg så endelig en lille bemærkning om hans udmærkede beskrivelse af, hvad Poul Dam havde skrevet i Jyllands-Posten. Jeg takker statsministeren, fordi han her forsøger på i en slags samtidshistorie at afdække de stridigheder, der på et tidspunkt var i SF. Jeg forstod også på stats-

ministerens konklusion, at SF egentlig er et meget stabilt parti, og at han også havde læst Jyllands-Posten sådan, at det var Poul Dam, der var skredet ud til højre. Det er klart, højreekstremister er ikke noget, vi lever med her. Vi er altså forblevet det stabile parti, og de, der vælger den vej, som hr. Poul Dam har valgt, får lov at melde sig ud, som hr. Poul Dam gjorde, og han kunne således godt have skrevet i Jyllands-Posten fortsat, mens han var medlem af SF, det var der ikke noget i vejen for, men nu har han valgt den position, og da må vi sige, at vi har det nok godt begge parter.

Jørgen Jensen (DKP):

Arbejdsministeren sagde, at kommunisterne ønskede arbejdskamp. Jeg vil godt understrege, at vi vil i hvert fald ikke være med til at fratage fagbevægelsen retten til at føre overenskomstforhandlinger og til at aktionere. Men er det ikke at vende tingene lidt på hovedet, og var der ikke andre muligheder?

Det er regeringen, der har ansvaret for den økonomiske politik og den situation, vi står i. Det er også regeringen, der har ansvaret for Arbejdsgiverforeningens meget stejle optræden i denne overenskomstsituation, hvor man jo gang på gang har givet Arbejdsgiverforeningen støtte i dens analyse af den økonomiske situation, nødvendigheden af en nulløsning. Det er også regeringen, der har ansvaret for, at forhandlingerne er brudt sammen. Jeg har sagt det mange gange: det er en kendsgerning, at regeringen med sit tilsagn til Arbejdsgiverforeningen om, at en politisk løsning ville blive en minusløsning, lagde op til, at man skulle få forhandlingerne til at bryde sammen. Det er også regeringen og socialdemokratiet, der har ansvaret for, at vi stod over for en varslet storkonflikt, både på grund af den holdning, man havde haft, og fordi det nu engang er en socialdemokrat, der formulerede udtalelsen om, at vi vil gøre konflikten så effektiv, at vi tvinger regeringen til at gribe ind. Der kan være nogle, der er i tvivl om, hvem der har ansvaret for, at vi stod over for en storkonflikt, og derfor er spørgsmålet: var der andre muligheder i dag? Dertil må jeg sige, at udenrigsministeren i og for sig sagde det, for der var den mulighed, at regeringen kunne gå af. Det ville lukke op for en anden politik, og det var egentlig det,